

Arrest

nr. 232 171 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Albanees staatsburger te zijn en geboren en getogen te zijn in het dorp Peraj, gelegen in de prefectuur Kukës. U bent geboren op 4 november 1996. U heeft twee broers F. (...) (OV (...)) en R. (...), twee halfbroers D. (...) (OV (...)) en I. (...) (OV (...)) en twee halfzussen J. (...) en V. (...). In het jaar 1989 à 1990 werd uw vader beschoten door H. B. (...), die hem ervan beschuldigde dat hij eigendom

van de staat gestolen had. Uw vader werd geraakt door twee kogels, maar overleefde de schietpartij. H. B. (...) kreeg een gevangenisstraf van 3 à 4 jaar omwille hiervan. Na zijn vrijlating stuurde H. B. (...) bemiddelaars naar het huis van uw vader om tot verzoening te kunnen komen. Uw vader weigerde dit. In 2007 vond er een vechtpartij plaats tussen uw halfbroer I. (...) en de zoon van H. (...), Be. (...), in Krüme. De politie kwam tussen en nam hen mee naar het politiecommissariaat. Geen van beide diende een klacht in. I. (...) en Be. (...) dreigden beide dat ze elkaar zouden vermoorden. In 2011 stuurde H. B. (...) opnieuw bemiddelaars naar uw vader. Hij liet uw vader weten dat hij jullie schuldig achtte omdat zijn zoon Be. (...) vermist en dood was. Uw vader ontkende dit. H. B. (...) eiste dat jullie volgens de kanun zouden handelen. Er moest een overeenkomst georganiseerd worden in de aanwezigheid van 24 mannen waarbij jullie moesten zweren dat jullie familie niets te maken had met wat Be. (...) overkomen was. Uw vader kreeg 2 à 3 weken de tijd om de mannen te vinden. Uw vader slaagde er echter niet in om zo veel mannen bij elkaar te krijgen, gezien sommigen goed wisten dat I. (...) en Be. (...) in het verleden gevochten hadden en sommigen zelfs dachten dat I. (...) verantwoordelijk was. Uw vader liet via de bemiddelaars aan H. (...) weten dat hij er niet in geslaagd was de mannen bijeen te krijgen, maar dat jullie niet de schuldigen waren en dat jullie niet wisten wat er met zijn zoon gebeurd was. Hierop liet H. (...) weten dat uw vader zijn woord niet gehouden had, de mannen niet bijeen kon krijgen en dat jullie hen dus twee bloedwraken verschuldigd zijn: een omdat zijn zoon vermist was en een omdat zijn zoon vermoord werd.

Om voorgaande redenen ontvluchtten uw broer D. (...) en uw broer I. (...) Albanië. Uw broer D. (...) diende een verzoek tot internationale bescherming in in België op 9 maart 2012. Op 28 maart 2012 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in zijn dossier. Uit angst voor represailles door de familie B. (...), vertrok uw broer I. (...) naar Griekenland in oktober 2011, waar hij verbleef tot september 2012. Vervolgens verbleef hij bij uw oom van vaderszijde in Tirana tot oktober 2012 waarna hij terugkeerde naar Griekenland en daar verbleef tot de maand december 2012. Daarna verbleef hij in Tirana tot zijn vertrek naar België in de maand juli van 2013. I. (...) diende een verzoek tot internationale bescherming in in België op 22 oktober 2013. Het CGVS nam op 11 december 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek. Deze beslissing werd ingetrokken op 10 december 2014. Op 14 september 2015 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Nadat er beroep werd aangetekend bij de RvV, werd aan I. (...) de vluchtelingenstatus toegekend bij het arrest van 19 januari 2016.

U en uw broer F. (...) konden sinds voornoemde gebeurtenissen niet meer gewoon naar buiten gaan. Bij terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door de familie B. (...) of opgesloten te moeten leven.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen uw en uw broer F. (...) de volgende originele documenten voor: Uw rijbewijs, uitgereikt op 1 augustus 2016; het rijbewijs van F. (...), uitgereikt op 10 november 2017; uw paspoort, uitgegeven op 8 februari 2016 op en het paspoort van F. (...) uitgegeven op 20 december 2017; het attest van immatriculatie van u en van F. (...), een mail van uw halfbroer D. (...) waarin deze stelt dat de geboorteakte van u en uw broer M. F. (...) vanuit Albanië verstuurd werden per post.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een verzoek tot internationale bescherming enkel gegrond is indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven gebeurtenissen, de beschieting van uw vader en de verdwijning van Be. (...) van de familie B. (...) en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen uw familie en de familie B. (...), wordt niet getwijfeld. Op basis van deze elementen kreeg uw halfbroer D. (...) de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS en kreeg uw halfbroer I. (...) de vluchtelingenstatus toegekend door de RvV. Elk verzoek tot internationale bescherming dient evenwel op individuele merites te worden beoordeeld. In tegenstelling tot bovenvermelde familieleden hebben u

en uw broer F. (...) niet aannemelijk gemaakt anno 2018 persoonlijk in een vendetta gevisieerd te worden.

Dat het niet aannemelijk is dat u en uw broer F. (...) anno 2018 persoonlijk in een bloedvete gevisieerd worden blijkt uit de houding die u, F. (...) en uw vader de afgelopen jaren hebben aangenomen. Ten eerste kunnen er aldus vraagtekens geplaatst worden bij het moment waarop u en F. (...) Albanië verlaten hebben. Op het moment van vertrek uit Albanië, met name 22 juni 2018 (Verklaring DVZ A. (...) dd. 24 augustus 2018, p. 9; Verklaring DVZ F. (...) dd. 19 juli 2018, p. 9; CGVS F. (...), p. 7), was u, die verjaart op 4 november immers reeds 21 jaar oud en uw broer F. (...), die verjaart op 20 oktober reeds 19 jaar. Gezien uit de verklaringen van u en F. (...) blijkt dat jullie ook gevisieerd werden zodra jullie meerderjarig waren (CGVS A. (...), p. 7, CGVS F. (...), p. 9), is het dan ook zeer merkwaardig dat jullie Albanië niet ontvlucht hebben voor jullie 18 waren of tenminste zodra jullie 18 waren. Te meer daar uit jullie verklaringen blijkt dat uw familie de doodsb bedreiging voor u en F. (...) niet trachtten weg te nemen door verzoeningspogingen of door overheidsbescherming aan te vragen (CGVS A. (...), p. 9, CGVS F. (...), p. 10). Daar jullie slechts in een vlucht uit Albanië een oplossing zagen mag het verbazen dat jullie geruime tijd nadat jullie de leeftijd hadden bereikt om als slachtoffer in aanmerking te komen jullie land verlieten. Uw uitleg, dat u Albanië pas later verliet omdat jullie broers in België niet veel ruimte hadden om jullie op te vangen (CGVS A. (...), p. 7), kan niet weerhouden worden als geldige uitleg. Zeker in het licht van de ervaring die D. (...) en I. (...) hadden met de procedure tot een verzoek tot internationale bescherming en de daarmee gepaard gaande financiële ondersteuning door de Belgische overheid, is het opmerkelijk dat voorgaande afweging gemaakt werd in het licht van de door u en F. (...) beweerde doodsb bedreiging. Dat D. (...) en I. (...) reeds respectievelijk op 28 maart 2012 en 19 januari 2016 de vluchtelingenstatus toegekend kregen, maakt het des te merkwaardiger dat u en F. (...) niet besloten Albanië eveneens te ontvluchten.

Ook de houding van uw vader werpt een smet op de door u beweerde vrees. U geeft aan dat uw vader momenteel als landbouwer werkt en enkele koeien heeft en een wijngaard (CGVS A. (...), p. 5; CGVS F. (...), p. 5). Zijn gronden liggen in jullie dorp Peraj: enkele liggen op een tiental minuten stappen van jullie huis, andere liggen op een half uur stappen (CGVS A. (...), p. 5). In het kader van deze activiteiten komt hij buitenshuis, waarbij hij zich beschermt door een wapen te dragen (CGVS A. (...), p. 6; CGVS F. (...), p. 12). Nochtans geeft u aan dat de familie B. (...) ook in jullie dorp Peraj woont, op ongeveer een kilometer afstand (CGVS A. (...), p. 9). Dat uw vader gewapend is, kan bezwaarlijk gezien worden als een afdoende bescherming tegen een dreigende bloedwraak. Het gedrag van uw vader, die zich op regelmatige basis buitenshuis begeeft in hetzelfde dorp waar zijn belagers wonen en slechts als voorzorgsmaatregel zelf gewapend is, is niet conform met iemand die daadwerkelijk ten prooi dreigt te vallen aan een bloedwraak.

Volgens uw verklaringen moesten jullie opgesloten leven (CGVS A. (...), p. 8). Ook F. (...) geeft aan dat jullie sinds de melding van H. (...) dat hij twee keer bloedwraak wilt nemen niet meer gewoon konden leven en gewoon naar buiten konden gaan (CGVS F. (...), p. 9). Uit uw verklaringen en die van F. (...) blijkt nochtans dat jullie zich nog wel degelijk buitenshuis waagden. Zowel u als uw broer F. (...) maakten het middelbaar onderwijs af (CGVS A. (...), p. 5; CGVS F. (...), p. 6). Gevraagd wat uw bezigheden waren nadat u het middelbaar onderwijs beëindigde, zegt u dat u niet veel deed omdat u bang was om buiten te komen en geeft u aan dat u af en toe uw vader buitenshuis een handje hielp bij de verzorging van het vee en het werk in de stallen (CGVS A. (...), p. 5-6). U zegt dat u dit deed om de zoveel maanden en in de winter (CGVS A. (...), p. 9). Gepeild naar maatregelen voor bescherming die u op zo'n momenten nam, zegt u dat uw vader er altijd bij was en dat hij een wapen bij zich had (CGVS A. (...), p. 10). Bij dit gedrag kunnen dezelfde vraagtekens geplaatst worden als bij het gedrag van uw vader: het is eigenaardig dat u zich buitenshuis begeeft in uw dorp in een context waarin u zegt dat een familie die in datzelfde dorp woont u dreigt te vermoorden. Dat uw vader een wapen bij zich had en steeds bij u was, kan niet gezien worden als een afdoende beschermingsmaatregel tegen deze door u beweerde dreiging. Dat u en F. (...) een houding hebben die niet overeenstemt met de die van iemand die in een actuele bloedvete verwickeld is, wordt bevestigd doordat zowel u als F. (...) over een Albanees rijbewijs beschikken. Uw rijbewijs werd uitgereikt op 1 augustus 2016 en dat van F. (...) werd uitgereikt op 10 november 2017. Het is eigenaardig dat jullie, die aangeven dat jullie leven zich voornamelijk binnenshuis afspeelde, nadat jullie achttien waren het risico namen om een rijbewijs te bekomen, waarvan het nut in vraag gesteld kan worden gezien jullie verklaringen dat jullie amper buitenshuis kwamen. F. (...) geeft aan dat hij na zijn achttiende verjaardag begon te oefenen voor zijn praktijkexamen en dat hij in Kukës het theorie-examen aflegde en in Krumë het praktijkexamen (CGVS F. (...), p. 3-4). U stelt dat u leerde rijden op weg van en naar school toen u nog naar school ging, maar ook na uw studies begaf u zich met de auto op weg hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat uw rijbewijs pas werd uitgereikt toen u bijna twintig jaar oud was (CGVS A. (...), p. 10). U zegt ook dat u uw examen aflegde in Kukës (CGVS A. (...), p. 3). Om voor de examens te slagen moesten jullie zich buitenshuis begeven en F. (...) zegt dat hij na zijn achttiende oefende voor het behalen van zijn rijbewijs.

Uitgenodigd om te zeggen waarom u uw rijbewijs haalde, zegt u dat u het gewoon wilde hebben en met de wagen wilde leren rijden (CGVS A. (...), p. 10). Ook F. (...) zegt als reden dat hij het wilde hebben (CGVS F. (...), p. 6). De vaststelling dat jullie zich buitenshuis begaven om een rijbewijs te bekomen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde bloedwraakdreiging.

Ook dient nog aangestipt te worden dat het opmerkelijk is dat F. (...) slechts beknopt informatie kan geven over de belagers van de familie B. (...) (CGVS F. (...), p. 9-10). Gevraagd wie van de familie B. (...) hij precies vreest, geeft hij te kennen hen allemaal te vrezen (CGVS F. (...), p. 9). Uitgenodigd om de personen te benoemen, zegt hij de naam van H. (...) en noemt hij ook zijn zonen J. (...) en Je. (...) (CGVS F. (...), p. 10). Hij geeft aan dat H. (...) 5 à 6 zonen heeft in totaal, maar zegt de andere namen niet te weten (CGVS F. (...), p. 10). Over Je. (...) weet hij dat hij ongehuwd is en in Peraj woont, maar geeft hij te kennen verder geen informatie over hem te hebben (CGVS, p. 10). Uitgenodigd om wat te vertellen over J. (...), zegt F. (...) dat hij niets weet, maar zegt hij daarna toch dat hij iets meer dan 30 jaar oud is (CGVS F. (...), p. 10). Er kan nochtans verwacht worden dat iemand die in een actuele bloedwraak verwickeld is, meer informatie zou kunnen aanreiken over zijn belagers. Daarenboven dient ook opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat F. (...) het aantal zonen van H. (...) schat op 5 à 6 (CGVS F. (...), p. 10), hetgeen niet in overeenstemming is met de verklaringen van D. (...) en I. (...) die het aantal zonen van H. (...) schatten op 7 of 8 (CGVS D. (...), p. 11) en 8 (CGVS I. (...), p. 14). Indien deze bloedwraak daadwerkelijk actueel zou zijn, kan nochtans verwacht worden dat er meer informatie omtrent de belagers aangereikt zou kunnen worden en dat de verklaringen over het aantal leden van de vijandige familieclan wordt in geschat in lijn met de verklaringen van andere familieleden.

Dat F. (...) een afwijkende verklaring geeft over iets wat de kern van de vete tussen uw familie en de familie B. (...) raakt, doet eveneens vermoeden dat dit conflict niet zo'n centrale rol in het leven van u en F. (...) speelde als jullie voorstellen. Uit de verklaringen van D. (...) en I. (...) blijkt immers dat I. (...) (die vroeger de naam Fl. (...) droeg (CGVS A. (...), p. 7) niet wilde zweren dat hij niets te maken had met de verdwijning van Be. (...) (CGVS D. (...), p. 17, 20; CGVS I. (...), p. 16). Dat F. (...) aangeeft dat iedereen in jullie familie bereid was te zweren dat jullie er niets mee te maken hadden (CGVS F. (...), p. 9) is dan ook eigenaardig. Van een conflict dat jullie leven in Albanië dermate beheerste dat jullie zich amper buitenshuis konden begeven en dat aan de oorzaak van jullie vlucht ligt, kan immers verwacht worden dat gelijklopende verklaringen afgelegd worden. De vaststelling dat dit niet het geval is, geeft wederom een knauw aan de geloofwaardigheid van de actualiteit ervan.

Daarenboven dient aangestipt te worden dat het opmerkelijk is dat jullie familie doorheen het conflict met de familie B. (...) nooit beroep deed op bescherming bij de politie (CGVS A. (...), p. 9; CGVS F. (...), p. 10). De redenen die u noemt waarom u geen bescherming vroeg bij de politie, met name dat uw vader wilde handelen volgens de kanun, dat H. (...) het nooit zou toegeven en hetgeen een belediging zou uitmaken voor uw familie (CGVS A. (...), p. 9); kunnen niet weerhouden worden als grondige redenen voor het nalaten beroep te doen op bescherming door de politie. Aangezien er vanuit het standpunt van uw familie helemaal geen moord gepleegd die volgens de regels van de kanun mag gewroken worden valt het immers niet te begrijpen waarom uw vader de kanun wil volgen en de ordinaire doodsb bedreigingen niet tot bij de politie wil brengen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Noch u, noch F. (...) vroegen bescherming aan de Albanese politie hoewel de dreiging voor jullie leven volgens jullie verklaringen zo groot was dat jullie in België internationale bescherming dienden aan te vragen (CGVS A. (...), p. 6; CGVS F. (...), p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Evenmin wonnen jullie informatie in bij een advocaat over de mogelijkheden tot bescherming in Albanië (CGVS A. (...), p. 12; CGVS F. (...), p. 11). Dat u dit niet deed omdat u nog jong bent en dat u steeds naar uw vader luisterde (CGVS A. (...), p. 12), kan niet gevolgd worden gezien u een volwassen man was van 21 jaar op het moment dat u Albanië verliet die middelbaar onderwijs genoot. Dat u niet weet of een advocaat iets zou kunnen doen is evenmin een afdoende reden om geen informatie in te winnen over uw mogelijkheden tot bescherming (CGVS A. (...), p. 12). Dat er geen informatie ingewonnen werd bij een advocaat omdat dat niet volgens de kanun en de tradities is, kan ook niet weerhouden worden in het licht van bovenstaande argumentatie dat de wraak die de familie B. (...) wil nemen vanuit jullie gezichtspunt geen raakvlakken heeft met de kanun en de ernst van door u beweerde doodsb dreiging (CGVS F. (...), p. 11).

Ten slotte dient er ook aangestipt te worden dat het merkwaardig is dat u noch F. (...) documenten aanbrachten die jullie band als halfbroer met D. (...) en I. (...) aantoonde. Tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS werden jullie aangespoord om dergelijke documenten voor te leggen binnen de twee dagen (CGVS A. (...), p. 5, 11; CGVS F. (...), p. 5, 13). Uw broer D. (...) stuurde een mail om te laten weten dat de geboortektes van u en uw broer F. (...) vanuit Albanië verstuurd werden per post. Tot op heden heeft het CGVS geen dergelijke documenten mogen ontvangen. Dat jullie voorlopig geen documenten voorgelegd hebben over jullie beweerde bloedband met D. (...) en I. (...), hoewel deze

familierelatie met hen nochtans de kern uitmaakt van de reden waarom jullie vandaag gevisieerd zouden worden, doet afbreuk aan de door jullie beweerde dreiging.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk anno 2018 in het kader van een vendetta een potentieel doelwit te zijn.

Daar gelaten de geloofwaardigheid van de door u beweerde dreiging, dient bovendien opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gepeild naar redenen waarom de politie u niet zou kunnen helpen als u hen om bescherming vraagt, zegt u dat de politie niet kan weten wanneer H. (...) bloedwraak zal nemen (CGVS A. (...), p. 12). F. (...) zegt dan weer dat de politie jullie niet dag en nacht zou kunnen bewaken (CGVS F. (...), p. 13). Afdoende politiebescherming houdt nochtans niet in dat de politie exact weet wanneer uw belager zal toeslaan of dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Uw uitlating dat als het conflict via bemiddeling door de ouderen niet opgelost kon worden, het door de politie ook niet kan, kan evenzeer niet gevolgd worden (CGVS, p. 12). De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u en uw broer F. (...) neerleggen in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Jullie paspoorten e bevestigen jullie identiteit, maar hebben geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. De attesten van immatriculatie berusten geheel op jullie verklaringen. Zoals eerder geargumenteed doen jullie rijbewijzen afbreuk aan de door jullie beweerde dreiging. De mail van D. (...) waarin hij zegt dat de geboortektes van u en F. (...) opgestuurd werden vanuit Albanië, kan niet weerhouden worden als concreet bewijs van een bloedband tussen enerzijds u en F. (...) en anderzijds D. (...) en I. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.3. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, aan de beschieting van haar vader, de verdwijning van Be. van de familie B. en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen haar familie en de familie B. op zich niet wordt getwijfeld. Op basis van deze elementen kregen haar halfbroers D. en I. de vluchtelingenstatus toegekend. De Raad wijst er hierbij op dat verzoekende partij niet zonder meer kan steunen op de erkenning van haar halfbroers teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Immers moet elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. *In casu* wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij en haar broer F. niet aannemelijk gemaakt hebben anno 2018 persoonlijk in een vendetta geïnvolveerd te worden en daarenboven, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerde bedreiging anno 2018, niet aangetoond hebben dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, die geleid hebben tot voormelde conclusies, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat verzoekende partij en haar broer F. Albanië niet ontvlucht zijn voor zij achttien jaar oud waren of tenminste zodra zij achttien jaar oud waren, werpt verzoekende partij op dat haar halfbroers D. en I. respectievelijk reeds drieëndertig en eenendertig jaar oud waren toen zij een verzoek om internationale bescherming in België indienden en niettemin erkend werden als vluchteling. Daarnaast herhaalt zij nog dat zij gewacht hebben om naar België te komen tot hun halfbroers hen konden opvangen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat wat betreft verzoekende partij en haar broer F. wel degelijk terecht door verwerende partij wordt gemotiveerd dat het zeer merkwaardig is dat zij Albanië niet reeds ontvlucht waren voor zij achttien waren of tenminste zodra zij achttien waren. Immers wordt de pertinente opmerking gemaakt dat uit hun verklaringen blijkt dat hun familie geen pogingen ondernam

om de doodsb bedreiging ten aanzien van hun persoon weg te nemen door verzoeningspogingen of door overheidsbescherming aan te vragen. Aangezien het voor hen dan ook duidelijk moet zijn geweest dat hun situatie in Albanië niet zou veranderen en zij blijkbaar slechts in een vlucht uit Albanië een oplossing zagen, is het uiterst bevreemdend dat zij pas geruime tijd nadat zij de leeftijd hadden bereikt om als slachtoffer in aanmerking te komen het land verlieten. Waar verzoekende partij erop wijst dat ook haar halfbroers D. en I. reeds drieëndertig en eenendertig jaar oud waren toen zij een verzoek om internationale bescherming indienden en niettemin erkend werden als vluchteling, onderstreept de Raad dat de situatie van haar halfbroers D. en I. geenszins vergeleken kan worden met de eigen situatie van verzoekende partij en haar broer F. Immers was van een concrete dreiging ten aanzien van hun halfbroers vanwege de familie B. omwille van de verdwijning van hun familielid Be., waarvan I. verdacht werd, pas sprake op het moment dat ook duidelijk werd dat geen oplossing kon worden gevonden voor het conflict met de familie B., waarna D. en I. ook onmiddellijk hun land van herkomst verlaten hebben. Verzoekende partij en haar broer F. bleven daarentegen nog verschillende jaren in Albanië, ook nog nadat zij meerderjarig waren geworden en zij ook gevisieerd konden worden in de bloedwraak. Een loutere verwijzing naar de leeftijd van haar halfbroers op het moment van hun vlucht uit Albanië is dan ook allerminst dienstig. Wat betreft nog de herhaling dat zij gewacht hebben om naar België te komen tot haar halfbroers hen konden opvangen, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds wordt gemotiveerd dat dergelijke uitleg niet kan worden weerhouden als geldige uitleg, zeker in het licht van de ervaring die D. en I. hadden met de procedure tot een verzoek om internationale bescherming en de daarmee gepaard gaande financiële ondersteuning door de Belgische overheid. Dat zij dermate lang gewacht hebben om Albanië te verlaten, is bovendien des te opmerkelijker gelet op het gegeven dat D. en I. reeds respectievelijk op 28 maart 2012 en 19 januari 2016 de vluchtelingenstatus toegekend kregen. Het door verzoekende partij en haar broer F. gestelde gedrag ondergraaft dan ook op ernstige wijze hun bewering dat zij *anno* 2018 persoonlijk in een vendetta gevisieerd worden.

2.2.5.1. Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de houding van haar vader, stelt verzoekende partij dat haar vader *“uiteraard nog (moest) leven, zij het met alle mogelijke voorzorgsmaatregelen”*. Bovendien werd in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal genomen ten aanzien van broer I. eveneens opgemerkt dat haar vader regelmatig het huis verliet en verder bleef werken, doch werd dit argument door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet weerhouden en werd haar halfbroer I. niettemin erkend als vluchteling.

2.2.5.2. De Raad treedt *in casu* verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de vaststelling dat hun vader ook na de vlucht van haar halfbroers D. en I. – en dit in de omstandigheid dat het reeds duidelijk was geworden dat het conflict niet zou worden opgelost en er, zo beweren verzoekende partij en haar broer F. althans, sprake was van een voortdurende imminente dreiging vanwege de familie B. – blijkbaar nog zijn werk als landbouwer kon verderzetten. Door verwerende partij wordt terecht gemotiveerd dat het gedrag van hun vader, die zich op regelmatige basis buitenshuis begeeft in hetzelfde dorp waar zijn belagers wonen – enkele gronden liggen op een tiental minuten stappen van hun huis en andere liggen op een half uur stappen – en slechts als voorzorgsmaatregel zelf gewapend is, hetgeen bezwaarlijk kan worden gezien als een afdoende bescherming tegen een dreigende bloedwraak, niet conform is met iemand die daadwerkelijk ten prooi dreigt te vallen aan een bloedwraak.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekende partij en die van haar broer F. blijkt dat zij zich wel degelijk nog buitenshuis waagden, stelt verzoekende partij dat zij slechts buitenkwam voor de hoogstnodige zaken. Wat betreft haar rijbewijs, merkt zij op dat zij als minderjarige op school rijlessen kreeg en dat het niet zo is dat zij *“met haar auto een bon vivant-leventje leidde”*.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar broer F. blijkt dat zij zich wel degelijk ook voor niet noodzakelijke zaken buitenshuis begaven. Zo hielp verzoekende partij na haar studies middelbaar onderwijs haar vader buitenshuis een handje bij de verzorging van het vee en het werk in de stallen en blijkt uit de vaststelling dat haar rijbewijs pas werd uitgereikt toen zij bijna twintig jaar oud was en dat zij zich ook na haar middelbare studies zich met de auto op de weg begaf. Verzoekende partij gaf in dit verband nog uitdrukkelijk aan dat zij om voor de examens te slagen zich buitenshuis diende te begeven en ook haar broer F. verklaarde dat hij na zijn achttiende oefende voor het behalen van zijn rijbewijs. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekende partij en haar broer F. geenszins aannemelijk maken dat het behalen van hun rijbewijs dermate noodzakelijk voor hen was dat het kan vergoelijken dat zij zich buitenshuis begaven ondanks de dreiging die uitging vanwege de familie B. Zoals immers ook opgemerkt wordt in de bestreden beslissing, stelden zij in dit

verband slechts dat zij het gewoon wilden hebben. Dat zij zich hiervoor dan ook buitenshuis begaven, ondergraaft op ernstige wijze de door hen beweerde bloedwraakdreiging.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat haar halfbroer F. slechts beknopt informatie kan geven over de belagers van de familie B., stelt verzoekende partij dat verwerende partij “*er een kleuterspelletje van (lijkt) te maken*” door op te merken dat F. het aantal personen op vijf à zes schat terwijl D. het aantal personen op zeven à acht schat.

2.2.7.2. De Raad onderstreept in dit verband vooreerst dat in de bestreden beslissing ook nog andere vaststellingen worden gedaan waaruit blijkt dat de broer van verzoekende partij, F., slechts beknopt informatie kan geven over de belagers van de familie B. Meer bepaald wordt opgemerkt dat hij, wanneer gevraagd wie van de familie B. hij vreest, hij slechts vaagweg stelt hen allemaal te vrezen, en, uitgenodigd om de personen te benoemen, enkel de naam van H. en zijn zonen J. en Je. kan opnoemen, terwijl hij nochtans stelt dat H. 5 à 6 zonen heeft. Verder wordt ook vastgesteld dat ook zijn verdere kennis over de zonen van H. die hij wel bij naam kent, te wensen overlaat, nu hij over Je. slechts weet dat hij ongehuwd is en in Peraj woont en over J. enkel kan zeggen dat hij iets meer dan 30 jaar oud is. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat van iemand die in een actuele bloedwraak verwickeld is, verwacht kan worden dat hij meer informatie zou kunnen aanreiken over zijn belagers. Daarnaast treedt de Raad verwerende partij ook bij in de motivering dat tevens mag worden verwacht dat de inschatting van het aantal leden van de vijandige familieclan in lijn ligt met de verklaringen van andere familieleden. Dat F. stelt dat H. slechts 5 à 6 zonen heeft, terwijl D. en I. het aantal zonen schatten op 7 à 8, doet dan ook, samen met voorgaande lacunes in haar kennis over de familie waarvoor hij stelt de vrezen, verder afbreuk aan de bewering van verzoekende partij en F. dat zij *anno* 2018 persoonlijk in een vendetta gevisieerd worden.

2.2.8.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaringen van D. en I. dat I. niet wilde zweren dat hij niets te maken had met de verdwijning van Be. en anderzijds de verklaring van F. dat iedereen in hun familie bereid was te zweren dat zij er niets mee te maken hadden, verduidelijkt verzoekende partij dat I. inderdaad geen zin had om te zweren, doch dat hij zich moest neerleggen bij de beslissing van zijn vader en D. dat dit moest gebeuren.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit de verklaringen van D. en I. duidelijk naar voren komt dat I. zeer weigerachtig stond tegenover het afleggen van dergelijke eed (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, notities CGVS D., p. 17 en notities CGVS I., p. 16). De vaststelling dat F., wanneer hem gevraagd wordt of iedereen in zijn familie bereid was om te zweren dat ze er niets mee te maken hadden, zonder meer verklaart dat iedereen hiertoe bereid was, zonder spontaan melding te maken van het feit dat I. dit niet wilde doen, doet wel degelijk vermoeden dat dit conflict niet zo'n centrale rol in het leven van verzoekende partij en F. speelde als zij voorstellen. Het gegeven dat I. onder druk werd gezet door zijn vader en zijn broer D. om de eed toch af te leggen, doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog de verklaringen van haar halfbroers D. en I. tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voegt (bijlagen 5 en 6) en opmerkt dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar halfbroers, bemerkt de Raad evenwel dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij en haar broer F. gelet op het door hun gestelde gedrag in de jaren na de vlucht van hun broers en tot aan hun vertrek uit Albanië in 2018, niet aannemelijk maken dat zij *anno* 2018 persoonlijk in de vendetta gevisieerd worden. De Raad herhaalt dat aan de beschieting van hun vader, de verdwijning van Be. van de familie B. en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen hun familie en de familie B. op zich niet wordt getwijfeld.

2.2.10. De Raad besluit dat verzoekende partij, in een poging om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat zij en haar broer F. niet aannemelijk hebben gemaakt *anno* 2018 persoonlijk in een vendetta gevisieerd te worden, in een ander daglicht te stellen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.11.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat, daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraakdreiging *anno* 2018, bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of

onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat zij niet tegen de wil in van haar vader bescherming kon vragen aan de Albanese autoriteiten. Bovendien blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie dat de Albanese autoriteiten tekortschieten bij het bestrijden van het bloedwraakfenomeen. Verzoekende partij wijst tevens op de corruptie in het land waardoor zij mogelijk geen bescherming krijgt voor haar problemen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een internetartikel d.d. 1 december 2012 over het feit dat bloedwraak nog steeds aanwezig is in de Albanese samenleving (bijlage 3) en een internetartikel d.d. 25 september 2013 over de erkenning als vluchteling van een Albanese familie die verwickeld was in een bloedwraak (bijlage 4).

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, waar verzoekende partij opmerkt dat zij niet tegen de wil van haar vader bescherming kon vragen aan de Albanese autoriteiten, verzoekende partij op het moment van haar vertrek uit Albanië een volwassen man was van eenentwintig jaar die middelbaar onderwijs genoot, waardoor van haar verwacht mag worden dat zij eerst de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst benut alvorens haar land te ontvluchten en internationale bescherming aan te vragen.

De Raad wijst er verder op dat inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië voor wat betreft bloedwraak door verwerende partij, waarbij deze zich baseert op de recente "COI Focus" betreffende "Albanië. Algemene Situatie" van 27 juni 2018 en tevens de "COI Focus" betreffende "Albania. Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017 (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 4 en 5), het volgende wordt opgemerkt: *"Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.*

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van

andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanvoert die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Waar zij verwijst naar de corruptie in het land, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonst dat zij omwille van corruptie niet kan rekenen op de hulp van en/of de bescherming door de Albanese autoriteiten. Bovendien blijkt uit voormelde landeninformatie dat ook wat betreft corruptie er stappen kunnen worden ondernomen om dit aan te klagen. Wat betreft nog de door verzoekende partij bijgebrachte internetartikelen (bijlagen 3 en 4), stelt de Raad vast dat deze informatie dateert uit respectievelijk 2012 en 2013 en dat uit voormelde recentere landeninformatie blijkt dat sindsdien nog belangrijke stappen werden gezet in de bestrijding van het fenomeen bloedwraak en dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zij het hierbij ook herhaald dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

2.2.12. Aangaande het argument van verzoekende partij en de door haar bijgebrachte documenten (bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift) betreffende de motivering van verwerende partij dat zij en haar broer F. geen documenten aanbrachten die hun band als halfbroer met D. en I. aantonen, wijst de Raad erop dat dit een overtoollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de overige motieven van de bestreden beslissing afdoende dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij en haar broer F. beweerde bedreiging *anno* 2018. Daarenboven blijkt tevens dat, zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht, zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonst dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT